

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619200805
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5619200805.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXX/X, XXX XX N. Q., prechodne bytom J. E. XXXX/X, XXX XX Y. - V., o zaplatenie sumy 768,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Csp/14/2019-128 zo dňa 26.11.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Csp/14/2019-128 zo dňa 26.11.2019 vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Vo zvyšnej časti, t. j. vo výroku I., zostáva rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Csp/14/2019-128 zo dňa 26.11.2019 **n e d o t k n u t ý .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 802,91 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 768,31 Eur od 27.02.2019 do zaplatenia (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol súd tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, o ktorej sume po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 18.03.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 768,31 Eur, úroku vo výške 32,51 Eur, úrokov z omeškania vo výške 0,72 Eur, úroku 11,9 % ročne z nezaplatennej istiny 768,31 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, úroku z omeškania 5 % ročne z nezaplatennej istiny 768,31 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, úroku z omeškania 5 % ročne z nezaplatených úrokov 32,51 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 1,37 Eur a náhrady trov konania.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že strany sporu uzatvorili na diaľku prostredníctvom Internet bankingu dňa 10.10.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 000000000448804, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi pôžičku - spotrebiteľský úver vo výške 1.000,00 Eur pri úrokovej sadzbe 11,9 % p. a. ročne, s dohodnutým počtom mesačných splátok 48, anuitnými splátkami vo výške 26,17 Eur mesačne splatnými v 16. deň kalendárneho mesiaca počnúc prvou splátkou 16.10.2017 po konečnú splatnosť úveru 16.09.2021 inkasom z bankového účtu v banke/príkazom na úhradu v prospech Inkasného účtu. Výška RPMN úveru bola v zmluve uvedená v rozsahu 16,03 %, priemerná RPMN 14,55 % a celková čiastka, ktorú mal žalovaný za úver zaplatiť, bola stanovená sumou 1.306,16 Eur. V zmluve bol taktiež dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50,00 Eur s termínom splatnosti poplatku 09.11.2017,

poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0,64 Eur mesačne po dobu 48 mesiacov. Zmluva obsahuje aj údaj o odplate vo výške 17,67 % bez bližšej špecifikácie tejto hodnoty, a ďalej v nej boli dojednané rôzne poplatky a zmluvné pokuty - poplatky za zmenu podmienok vo výške 40,00 Eur, zmluvná pokuta za meškanie splátky vo výške 15,00 Eur, poplatok za výzvu na splatenie úveru vo výške 30,00 Eur a iné. Vzhľadom na charakter a obsah uzatvorenej zmluvy ju súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe čoho pri prejednávaní sporu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zákona č. 206/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.). Z listiny označenej ako „Prehľad splácania - do predčasného zosplatnenia“ mal súd preukázať, že žalovaný splácal úver dohodnutými mesačnými splátkami vo výške 26,81 Eur do septembra 2018, a v októbri 2018 poukázal platbu vo výške 26,72 Eur. Celkom žalovaný uhradil žalobcovi sumu 348,44 Eur, z čoho žalobca započítal na úrok sumu 108,52 Eur, na istinu 231,69 Eur a na poistné 8,23 Eur. Opakovaným upozornením zo dňa 19.12.2018 žalobca vyzval žalovaného k úhrade omeškaných splátok v sume 83,83 Eur najneskôr do 24.12.2018 a súčasne ho upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a požiada o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Výzvou zo dňa 21.12.2018 žalobca oznámil žalovanému, že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 21.02.2019 a zároveň ho vyzval na bezodkladnú úhradu celého dlhu vo výške 862,91 Eur s príslušenstvom.

4. Keďže predložená spotrebiteľská úverová zmluva obsahovala všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a žalovaný poskytnuté úverové prostriedky nevrátil v zmysle zmluvne dojednaných podmienok, súd prvej inštancie ho zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 802,91 Eur tvorenú istinou vo výške 768,31 Eur, vyčísleným úrokom do zosplatnenia vo výške 32,51 Eur, vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 0,72 Eur a vyčíslenými poplatkami vo výške 1,37 Eur. Súčasne súd priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. zákonný úrok z omeškania v rozsahu 5 % ročne z priznanej sumy 768,31 Eur od 27.02.2019 do zaplatenia.

5. Súd však zamietol žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 768,31 Eur od 22.02.2019 do 26.02.2019. Uviedol, že pre vznik omeškania nie je určujúci dátum zosplatnenia úveru, ale skutočnosť, kedy veriteľ vyzval dlžníka na zaplatenie konkrétnej dlžnej sumy. Žalobca zosplatnil úver ku dňu 21.02.2019, pričom výzva na predčasné splatenie úveru, ktorá obsahovala vyčíslenú dlžnú sumu, bola žalovanému doručená fikiou dňa 25.02.2019. Ako nedôvodnú súd zamietol žalobu aj v časti nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru 11,9 % ročne nezaplatenej istiny 768,31 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia. Žalobcovi prislúchali zmluvne dojednané úroky z úveru 11,9 % len do zosplatnenia úveru, t. j. do 21.02.2019. Po zosplatnení úveru nastal stav, keď žalovaný, ako dlžník, už nemal právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, takže veriteľ nemôže inkasovať úroky, pretože tieto by mu patrili iba za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. Rovnako súd zamietol žalobu v časti uplatneného nároku žalobcu na úhradu úrokov z omeškania 5 % ročne z nezaplatených úrokov úveru 32,51 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, keď uviedol, že úroky z omeškania, aj úroky z úveru, sú príslušenstvom pohľadávky, a preto oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká veriteľovi právo na úroky z omeškania a Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) pre prípad omeškania s platením iného príslušenstva pohľadávky (úrokov z úveru).

6. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko bol neúspech žalobcu v konaní len v nepatrnnej časti príslušenstva, s tým, že o konkrétnej výške trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník prvoinštančného súdu samostatným uznesením.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku II., v ktorom súd žalobu v časti zamietol tak, že odvolací súd žalobe i v tejto časti vyhovie a uloží žalovanému zaplatiť žalobcovi uloženú povinnosť v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil voči žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Odvolateľ nesúhlasil s právnym záverom, na podklade ktorého mu okresný súd nepriznal voči žalovanému uplatnený úrok po zosplatnení úveru až do vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. Poukázal pritom na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, ako aj na ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich

úroky v dojednanej výške. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z.z., komentovaných znení ustanovení Obchodného zákonníka ako aj na viacero rozhodnutí súdov SR, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/22/2018 zo dňa 29.01.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/23/2017 zo dňa 29.11.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017 zo dňa 31.01.2017 a iné. Žalobca svoju odvolaciu argumentáciu smeroval aj proti právnomu záveru okresného súdu o nepriznaní úrokov z omeškania z kapitalizovaných úrokov, pričom poukázal na časť rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR podporujúcej jeho právny záver o dôvodnosti ním uplatneného nároku i v tejto časti. Zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatnenia a tento sa ďalej (t.j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje. Práve z tohto dôvodu nejde podľa žalobcu o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov.

9. Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 30.12.2019, procesne nereagoval.

10. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v závislom výroku III. o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň je nutné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Zo obsahu opravného prostriedku žalobcu vyplýva, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku, týkajúcimi sa nepriznania úrokov z úveru (zmluvne dojednaných) po vyhlásení predčasnej splatnosti, ako aj nepriznania úrokov z omeškania z úrokov, ako ich žalobca špecifikoval vo svojom žalobnom návrhu.

15. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením

dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

16. K odvolacej námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru krajský súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách, už zaoberala. Najvyšší súd SR konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/182/2011).

17. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd uvedené v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

18. Neobstojí ani odvolacia argumentácia žalobcu súvisiaca s nepriznaním úrokov z omeškania z úrokov. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že tento nárok žalobcu nie je dôvodný, pretože Občiansky zákonník neumožňuje príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z úrokov. Problematikou zákonného príslušenstva z príslušenstva pohľadávky sa zaoberal Veľký senát Obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR vo svojom rozhodnutí 35Obo/101/2002 zo dňa 24.03.2014. Keďže právna úprava, z ktorej vychádzal, je obsahovo zhodná so slovenskou úpravou, odvolací súd pri posudzovaní prejednávanej veci vychádzal z jeho právnych záverov: „Pohľadávkou sa rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Zároveň je nutné dodať, že podľa štandardného výkladu podaného súdnou praxou definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutá v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. Úrokový záväzkový vzťah je teda vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z dojednaných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník, a ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak sa teda rozumie pohľadávkou v zmysle úpravy obsiahnutej v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť aj z dikcie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Názor, že možno priznať úroky z omeškania z príslušenstva pohľadávky, odôvodnený len úpravou obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka by totiž bez väzby na ust.

§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novo vzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občianskoprávnym záväzkom, pomenováva príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (s plnením hlavného peňažného záväzku) žiadať vedľa istiny." Najvyšší súd ČR mal tiež za to, že dikcia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, čo do slovného spojenia „peňažný záväzok" oporou pre iný výklad riešeného problému nie je. Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR vo svojich dôvodoch cituje diela, ktoré sa taktiež prikláňajú k názoru, že dojednané úroky sa nestávajú súčasťou istiny, a preto sa ďalej neúročia." 19. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

20. Ani žalobcom označené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019 neriešilo právny problém, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania. Z jeho obsahu je totiž zrejmé, že dovolací súd v ňom posudzoval otázku, či poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase jej uzavretia, pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky. Argumentácia a právne úvahy v bode 16. rozhodnutia dovolacieho súdu je preto záväzná len pre odvolací súd, ktorého rozhodnutie bolo v dovolacom konaní zrušené (Krajský súd v Bratislave), ale nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorou by bol odvolací súd viazaný aj pri rozhodovaní v tomto spore. Žiada sa dodať, že „výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva" (pozri napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 51/2014).

21. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

22. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

23. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním, t.j. vo výroku I., zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

25. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za
ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné
práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo
rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia
právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní
proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy;
na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany
neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia
dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby
na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu
oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné

uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom
súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému
súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému
rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie
považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa
musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).